

[Pürschel.]

ske har manglet Modet til at benytte Voldgiftstraktaterne, naar der kunde være Anledning til det, og det er dog unægtelig et slemst Minus i en Voldgiftstraktats Værdi. Det danske Udenrigsministerium minder mig altid om Æolus i Holbergs „Peder Paars“. Vi kender alle den berømte Historie om Gudinden Avind, der, da hun har hørt, at Peder Paars vil rejse til Aarhus, gaar til Æolus og beder ham om at forstyrre denne Rejse ved at slippe en heftig Vind løs, og derefter svarer Æolus — jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til dette Holbergske Citat —: Jeg tør knap fjærte, endsige slippe Vind. Saadan tror jeg, det danske Udenrigsministerium har det i mange Henseender, og jeg kunde ønske, det kunde mande sig op til af og til at indtage en noget mere kraftig Holdning.

I øvrigt indtager vi naturligvis den Stilling, at Forholdet mellem Danmark og Island ønsker vi udviklet saa lykkeligt og saa godt, som det maatte være muligt, og vi er ogsaa villige til at bringe visse Ofre derfor, Ofre, som det maatte være naturligt for Danmark at bringe for at bevare det gode Forhold til dette Land, med hvilket vi har været saa nært sammenknyttet i saa lange Tider. Ud fra denne Betragtning er vi naturligvis rede til at medvirke til denne Traktats Gennemførelse, men vi tillægger den, som sagt, ikke nogen overvældende Betydning.

Jesper Simonsen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse i dette høje Ting. Jeg kan gøre det med største Tilfredshed, thi det er jo saaledes, at hver Gang Voldgiftstanken vinder et Skridt fremad ved Vedtagelse af nye Voldgiftstraktater, maa vi hilse det med Glæde, og en særlig Glæde er det for os, naar denne Tanke vinder fremad indenfor de nordiske Brødrefolk. Forholdet mellem dem er jo, som det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, dette, at nogen egentlig Krigsfare er der ikke, men det udelukker paa den anden Side ikke, at der kan opstaa Spørgsmaal, som skal finde deres Løsning, og for at have en Vej at gaa i saadanne Tilfælde er det, vi afslutter Voldgiftstraktater.

Det var nu en meget betinget Anbefaling, det ærede Medlem Hr. Pürschel gav Voldgiftstraktaten, og det forekommer mig egentlig, at det ærede Medlem kunde have fundet en mere passende Lejlighed til at smæde Voldgiftstraktaterne end denne. Det ærede Medlem sagde, at Voldgiftstrakta-

terne var udviklede, de havde disse mange Led, som man kunde gennemløbe for til sidst at fange Modstanderen og faa Sagen indbragt for Retten; de var i det hele en Kæde uden Bæreevne. Overfor denne Mangel, som saaledes efter det ærede Medlems Mening klæber ved Voldgiftstraktaterne, som de nu er, opstillede det ærede Medlem som det egentlig bærende for en Voldgifts- afgørelse i paakommende Tilfælde, at begge Parter var interesserede i at faa Spørgsmaalet afgjort. Ja, deri kan jeg ikke være enig. Det maa dog være saaledes, at det er af største Interesse for den enkelte Deltager i Voldgiftsaftaler at kunne faa det Spørgsmaal, den Konflikt, som maatte foreligge, frem til Afgørelse, uanset om det i paakommende Tilfælde maatte interessere Modparten at yde sit Bidrag dertil. Voldgiftsinstitutionen og den mellemfolkelige Domstol og Retspleje er i det hele taget en Efterligning af den Retsordning, man har i de civiliserede Stater Borgerne imellem, og det særlige og værdifulde ved den er dog dette, at den enkelte, der føler sin Ret krænket, kan faa Spørgsmaalet bragt frem til Afgørelse, uanset, om den Modpart, han staar overfor, frivilligt vil gaa med til det eller ej. Og det er jo det, disse Led i de nyere Voldgiftstraktater tilstræber: at give den enkelte en Vej til at faa Sagen bragt frem til Afgørelse og derigennem lægge sit Ønske om og sin Villie til at faa Spørgsmaalet retsligt afgjort for Dagen. Og selv om Systemet kan være svagt i mange Henseender — ja, nogen Vej frem til at gøre det stærkere er der dog kun, naar man stadig udvider det paa den Maade, som man har gjort hidtil, gør det mere fuldkomment, gør det mere enkelt, gør det mere anvendeligt. Men den store Betingelse for, at dette kan ske, er dog, at man ikke stiller sig overfor alle disse Spørgsmaal og behandler dem paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde, for ser man paa det hele ud fra de Synspunkter, det ærede Medlem her gav Udtryk for, og stiller man sig overfor alt dette paa den Mentalitets Grund, som det ærede Medlem stillede sig paa, ja, saa er det og vil fremdeles blive svagt. Det er vel netop de Ejendommeligheder, der har deres store Skyld i, at alt dette *hidtil* ikke har kunnet yde større Sikkerhed, end det har, men Fremskridtene ligger paa den anden Side afgjort i, at denne Mentalitet og denne Betragtningssmaaade af disse Spørgsmaal er i rivende Tilbagegang, og det er jo dér, man maa lægge sit Haab med Hensyn til den fremtidige Udvikling, at denne Tilbagegang af disse Synspunkter maa fortsætte.